

Ádámossy Gábor.

1878—1931.

Lelkészi karunknak egy kiváló és nemes fajsúllyal bíró tagja dőlt ki az élők sorából Ádámossy Gábor kövendi lelkésznek folyó évi november hó 20-án, 53 éves korában történt elhunytával. 30 évig pásztorolta a reá bizott nyáját féltő gondnal, atyai szeretettel. Azok közé tartozott, akik nem sokat hallatnak magukról, de híven és lelkiismeretesen állják a posztot, ahová a Gondviselés helyezte. Szerette népét s a nép is szerette őt. Csendben és zajtalanul nem régen ünnepelték hivei lelkészi szolgálatainak 30-ik évét. Sajnos, ő már akkor nem tudott eléggé örvendeni annak a nagy szeretetnek, amely minden oldalról körülvette. Éreznie kellett, hogy az enyészet szele süvölt fölötte abban a romboló betegségben, amely ellen az orvosi tudomány minden eszközével küzdött, de amelyet pusztító munkájában feltartóztatni nem tudott. Az aranyostordai egyházkör hűségét avval jutalmazta, hogy jegyzőjévé választotta s e tisztét éveken keresztül nagy odaadással végezte. Feleségét és két kis gyermekét pótolhatatlan veszteség érte élete java-korában történt elhunytával. Rokonszenves egyénisége és igaz baráti érzülete feledhetetlen azok előtt, akik ismerték. Nyugalma legyen csendes!

V. A.

Dr. Kiss Ernő.

1868—1931.

Makón iparos szülőktől származott s szerzetesi pályára indult. Vácón és Nagykanizsán tanárkodott, míg 1900-ban a kolozsvári piárista gimnáziumhoz rendelték. A következő évben a szerzetrendből kilépett és unitáriussá lett s ugyanakkor a kolozsvári unitárius főgimnáziumunkhoz választották meg rendes tanárnak. Innen kezdve itt működött 1929 január 1-ig, amikor nyugalomba ment és Magyarországra költözött, ahol ez év november 9-én Alagon hirtelen meghalt.

Dr. Kiss Ernő kiváló szellemi tehetségekkel volt megáldva Istentől. Azok közé a tanárok közé tartozott, akik folyton tanulnak és ismereteiket gyarapítani igyekeznek. Ezért az ismeretek gazdag tárházával rendelkezett s azokat bőven osztogatta a tantermekben és az irodalomban egyaránt. Jó megfigyelő és könnyen felfogó tehetsége bizonyos konzervatív hajlandósággal párosult. Gyorsan dolgozott s ezért nem élhetett mindig a kellő kritikával. Kijegecsedett módszerével sikeresen tudta ismereteit tanítványaival közölni. Irodalomtörténeti és nyelvészeti kérdésekben otthonosan érezte magát. Különösen Vörösmartyt szerette.

Önálló művei jelentek meg Dávid Ferencről, Szemere Bertalanról, Mikszáth Kálmánról. Számos cikket írt egyes lapokba, amelyek közül minket különösen érdekel Bölöni Farkas Sándorról írott értekezése. Olaszból is két értékes tudományos munkát fordított magyarra, u. m. Occoni irodalomtörténetét és Croce esztétikáját. Több tankönyve jelent meg. Az Erdélyi Irodalmi Társaságnak több éven keresztül titkára volt. Sok oldalú működésével feledhetetlen emléket hagyott maga után.

V. A.